ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ναί, μὰ βλέποντας ὁ ὑπουργὸς τί εἴδους ὑποκείμενο ἦταν ὁ κ. Ζακινόλ, θὰ θύμωνε συγχρόνως... Κι' ἴσως ὁ θυμός του νὰ ξεθύμαινε εἰς βάρος τοῦ κ. 'Ινιέτ!... Τ' ἐνδιέφερε, ἄλλωστε, τὴν ὑπουργικὴ ἐξοχότητά του, ἂν ὁ κ. Ζακινὸλ ἔχαιρε κακὴ καὶ ψυχρὴ φήμη μέσα στὸ σύνδεσμο τῶν Ἐμπόρων μαργαριτῶν, ἀδαμάντων καὶ διαφόρων πολυτίμων λίθων»; Ποτὲ δὲν πρέπει κανένας νὰ φέρνη ἀντιρρήσεις σ' ἕναν ὑπουργό, ἔστω κι' ὅταν πρόκειται νὰ τοῦ δείξη τὴν ἀλήθεια.

Στὴν πραγματικότητα, δὲν ἐνδιαφεροταν καθόλου ὁ κ. ὑπουργὸς γιὰ τὸν κ. Ζακινόλ. Συνέβαινε ὅμως τὸ ἑξῆς: Ἡ τρυφερὴ φίλη του δεσποινὶς Ρομπυσύ, τὴν ὁποία κατώρθωσε νὰ βάλη ὡς πρωταγωνίστρια στὴν «Κομεντὶ-Φρανσαὶζ» μόλις ἔγινε ὑπουργός, εἶχε μιὰ ἐξαδελφούλα. Ἡ ἐξαδελφούλα της αὐτὴ εἶχε ἕναν νεαρὸ ἐραστή, μεσίτη πολυτίμων λίθων, ὁ ὁποῖος εἶχε προϊστάμενό του τὸν κ. Ζακινόλ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο λοιπὸν ἡ «Μομόνδη»—ὅπως ἀποκαλοῦσε χαϊδευτικὰ τὴν φίλη του ὁ ὑπουργὸς—πήγαινε κάθε μέρα στὸ ὑπουργεῖο του καὶ τοῦ «γινόταν κουνοῦπι» γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὸν κ. Ζακινόλ. Ἔτσι ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, ἦταν νὰ τηλεφωνήση στὸ «Τμῆμα ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων» ὑπὲρ τοῦ κ. Ζακινόλ, μπροστά της...

Αὐτὸ κι' ἔγινε, λοιπόν...

* * *

Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ κλητῆρας ἀνήγγειλε στὸν ἀρχηγὸ τῶν «Ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων», ὅτι ὁ κ. Ζακινὸλ παρακαλοῦσε νὰ γ'νη δεκτός

Ἡ ἄδεια δόθηκε κι' ὁ ἔμπορος μπῆκε μέσα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κιτρινισμένο, τὰ μάτια του βαθουλωμένα, τὰ μαλλιά του σὲ ἀταξία, τὰ πόδια του κλονιζόντουσαν.

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀπόμεινε ἄφωνος, λαχανιασμένος, γιὰ λίγες στιγμές...

Τέλος ἐτραύλισε:

—"Ἐλαβα... μιὰ ἐπιστολή... ἀπ' τὸν Σιρυές... Μοῦ ἀναγγέλλει...

—Τί σᾶς ἀναγγέλλει;

—..."Οτι... ὅτι... ἀπόψε θὰ μὲ σκοτώση!

—'Απόψε;

—'Ιδοὺ ἡ ἐπιστολή... Διαβᾶστε την... Δὲν μπορῶ πειά... Παντοῦ γύρω μου, βλέπω τὸν Σιρυές... Νά... Τρεῖς νύχτες τώρα, δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ... 'Αγρυπνῶ... Μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι..."Αν κρατήση λίγες ἡμέρες ἀκόμη αὐτό, θὰ καταντήσω τρελλός... "Η θ' αὐτοκτονήσω...

Ὁ κ. 'Ινιὲτ ἄνοιξε τὴν ἐπιστολή, καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ζακινόλ! 'Ωρκίστηκα καὶ σὲ σένα, ὅπως καὶ στὸν 'Ανσέλμο, ὅτι θὰ πεθάνετε κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ χέρι μου... Προειδοποίησα γι' αὐτὸ τὸν 'Ανσέλμο... "Αδικα φυλάχτηκε... Κράτησα τὸ λόγο μου ἀπέναντί του... 'Η σειρά σου, τώρα... 'Απόψε, ἀπὸ τὶς 11 ἡ ὥρα τὸ βράδυ ὥς τὰ μεσάνυχτα, ἀπουδήποτε καὶ νὰ εἶσαι, ὅσες δήποτε προφυλάξεις κι' ἂν λάβεις, ὅσοι δήποτε καὶ νὰ σὲ φρουροῦν, θὰ πεθάνης! Σιρυὲς»

—Μπᾶ!... Καιμιὰ ἄνοστη ἀστειότης θὰ εἶνε! ἔκανε ὁ κ. 'Ινιέτ. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ταράζεστε ἀπὸ κάτι τέτοια μικροπράγματα, τά...

Διακόπηκε, γιατὶ ὁ κ. Ζακινὸλ ἀναπήδησε ἀπ' τὴ θέσι του, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μπράτσα καὶ τοῦ φώναζε:

—"Ανοστη ἀστειότης αὐτό; Καὶ ποιὸς θὰ μοῦκανε τέτοια ἀστειότητα;... 'Η ἐφημερίδες δὲν ἔκαναν καθόλου λόγο γιὰ μένα, σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσι 'Ανσέλμο... 'Εσεῖς λοιπὸν ξέρετε μονάχα, ὅτι μὲ συνδέουν ὡρισμένα πράγματα μὲ τὸν Συριές...

—Μά...

—Τί μά;... 'Η ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε τοῦ Σιρυές... Εἶνε τὸ γράψιμό του... 'Επομένως, ὅλα ὅσα ἔχουν λεχθῆ ὡς τώρα, σχετικὰ μὲ τὸν θάνατό του, εἶνε παραμύθια... 'Επομένως εἶνε ζωντανός... 'Επομένως εἶνε στὸ Παρίσι... Κι' ἐπομένως εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος!

Κι' ὁ κ. Ζακινὸλ ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμοὺς, χώνοντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ μπράτσα του.

—Μὰ μὴν ἀνησυχῆτε, λοιπόν, ἔτσι! ξεφώνισε ὁ κ. 'Ινιέτ. Δὲν εἶστε μόνος, ἄλλωστε... Θὰ σᾶς προστατεύσουμε ἐμεῖς... Σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν διατρέχετε κανέναν κίνδυνο!

—"Ω, δὲν ξέρετε ἐσεῖς τὸν Σιρυές!... "Οταν λέει κάτι, τὸ πραγματοποιεῖ... Τὸ πένθιμο παράδειγμα τοῦ 'Ανσέλμο σᾶς πείθει... "Αχ, ἂς ἤξερα τουλάχιστον ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ... Θὰ τοῦ χάριζα τὴ μισὴ ἀπ' τὴν περιουσία μου, ὅση κατώρθωσα νὰ μαζέψω ἐργαζόμενος τόσα χρόνια... "Ισως νὰ δεχόταν νὰ μοῦ χαρίση τὴ ζωή, τότε!... Μὰ πῶς νὰ ἐπικοινωνήσω μαζύ του;

—Εἶστε σίγουρος, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶνε κατασκεύασμα κανενὸς πλαστογράφου; 'Υπάρχουν τέτοια ὑποκείμενα, τὰ ὁποῖα μποροῦν καὶ ἀπομιμοῦνται θουμάσια τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῶν ἄλλων... Δυὸ ἀξιόπιστα πρόσωπα μ' ἔχουν διαβεβαιώσει, ὅτι ὁ Σιρυὲς εἶνε πεθαμένος ἀσφαλῶς...

—Διαδόσεις εἶνε αὐτές, κύριε 'Ινιέτ... Τὰ γεγονότα ὅμως τὶς διαψεύδουν, καθὼς βλέπετε!...

—Μοῦ ἀφίνετε γιὰ λίγες ὧρες αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, κύριε Ζακινόλ;

—Εὐχαρίστως... Μὰ δὲν πρόκειται νὰ κερδίσουμε τίποτε μ' αὐτό!

—Ποιὸς ξέρει;... 'Εν πάση περιπτώσει, τὸ βράδυ θὰ σᾶς φρουροῦν τόσο πολλοὶ ἀστυφύλακες, ὥστε σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι καιμιὰ ἀνθρώπινη δύναμι δὲν θὰ μπορέση νὰ σᾶς βλάψη... "Ετσι, δὲν θὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ἀπειλὴ τῆς ἀλλόκοτης αὐτῆς ἐπιστολῆς... Ποῦ θέλετε νὰ βοίσκεστε, μεταξὺ τῶν ἕντεκα καὶ τοῦ μεσονυχτίου;... Ποῦ νομίζετε ὅτι θὰ εἶστε σὲ μεγαλε'τερη ἀσφάλεια;

—Στὸ σπίτι μου... 'Υπάρχει ἐκεῖ ἕνα δωμάτιο, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει καθόλου παράθυρα... "Ηταν ἄλλοτε αἴθουσα ἐργαστηρίου κάποιου φωτογράφου... Αὐτὲς τὶς τρεῖς τελευταῖες νύχτες τὰς πέρασα κεῖ μέσα... Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου σίγουρον ἐκεῖ!

—"Εχει καλῶς... 'Εγὼ κ' οἱ ἄνθρωποί μου θὰ εἴμαστε ἐκεῖ στὶς ὀχτώμισι τὸ βράδυ... Θὰ εἴμαστε πολλοί... Θάγω μαζύ μου, ἐπίσης, δυὸ ἄτομα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουν στὴν ἀστυνομία... Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ μυθιστοριογράφος Σιμὸν 'Εμπὲρ, ξέρει προσωπικῶς τὸν Σιρυές—ὅπως κι' ἐσεῖς—κ' εἶνε ἱκανὸς νὰ τὸν ἀναγνωρίση, ὅσο δήποτε τεχνικὰ καὶ νὰ εἶνε μεταμφιεσμένος!

—Κι' ἐγὼ τὸν ξέρω πολὺ καλά, τὸν Σιρυές!...

—Νεί, μὰ ὁ κ. Σιμὸν 'Εμπὲρ τὸν εἶδε τώρα γρήγορα, γιατὶ συνωμίλησε μαζύ του πολλὲς φορές, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή... Δηλαδὴ τὸν εἶδε τρία χρόνια πιὸ ὕστερα ἀπὸ σᾶς, καὶ σὲ τρία χρόνια ἀλλάζει πολὺ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου... Τὸ ἄλλο ἄτομο εἶνε ὁ "Αρχων τοῦ Μυστηρίου, μιὰ ἀναγνωρισμένη δηλαδὴ εἰδικότης, σὲ κάθε σχετικὸ μὲ τὰ τεχνάσματα... Χάρις σὲ μιὰ συνδιάλεξί μου μαζύ του, κατώθωσα νὰ ἀνακαλύψω τὸ «μυστήριο τῶν κλειδιῶν»... Πῶς δηλαδὴ κατώρθωσε ὁ ἐγκληματίας, ἀφοῦ πρῶτα κλείδωσε τὴν πόρτα ἀπέξω, νὰ βάλη κατόπιν μέσα στὸ κλειδωμένο δωμάτιο τὰ κλειδιά... Ὁ Σιρυές, ἂν πραγματικὰ βρίσκεται στὸ Παρίσι, θὰ προσπαθήση ἴσως νὰ μᾶς παίξη πάλι κανένα τέτοιο παιχνίδι... Χάρις στὸν ταχυδακτυλουργὸ ὅμως, θὰ μποροῦμε νὰ ἀποκαλύψουμε ὁποιοδήποτε στρατήγημά του καὶ θὰ ἔρουμε ποῦ θὰ βαδίζουμε τότε!..

—Φέρτε, κύριε 'Ινιέτ, ὅποιον θέλετε! εἶπε ὁ κ. Ζακινὸλ μὲ ἀπελπισία, σφίγγοντάς του τὸ χέρι. 'Αρκεῖ νὰ μὲ σώσετε!.. Σῶστε με... "Ολες μου τὶς ἐλπίδες τὶς στηρίζω σὲ σᾶς... 'Εργάστηκα τόσο σκληρὰ σὲ ὅλη μου τὴ ζωή... Καὶ τώρα ποὺ ἀρχίζω νὰ χαίρωμαι κάπως τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων μου, δὲν θέλω νὰ πεθάνω, κύριε 'Ινιέτ... "Οχι... Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σκοτωθῶ.. Κι' ὅμως, πόσους κινδύνους δὲν διέτρεξα κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου!

('Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Καλόν, πολὺ καλὸν περιοδικόν. Διαβάζονται μὲ εὐχαρίστησι ἡ σελίδες του.

Κωστῆς Παλαμᾶς

Πάντα μοῦ ἄρεσε τὸ «Μπουκέτο». Καὶ γιὰ τὴ συνεργασία του καὶ γιὰ τὴν ἐμφάνισί του.

Αἰμ. Βεάκης

"Εχω πολὺ καλὴν γνώμην γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Εἶνε ἕνα ἄρτιον ἑλληνικὸν περιοδικὸν καὶ ὑποθέτω ὅτι τοῦτο θ' ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸ κοινόν.

Παῦλος Νιρβάνας